

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto Rico, 2.—Estranger, 2'50

TRACTAT DE PAU.—ÚLTIMA SESSIÓ DE PARÍS

!!A firmar!!

Lo present número ha passat per la censura de la autoritat militar.

LA SENMANA

ha consumat lo robo de las colonias espanyolas. La firma del tractat de pau implica per Espanya una disminució de 224,330 kilòmetres quadrats de territori y de 10.262,979 habitants.

A un preu tan car paga la nació la docilitat ab que ha consentit ser materia explotable de las oligarquías que per espay de mes de

vint anys han vingut desgovernantla.

Sense llibertat avuy per manifestar tot lo que sen-

tím, y especialment per senyalar las causas principals de un desastre tan espantós, ens hem de limitar á dirigirnos á la conciencia pública, dihentli:—Reconcéntrat, medita, profundisa y obra.

¡Obra sobre tot!... Es impossible qu' Espanya quedi mutilada y deprimida als ulls del mon civilisat, sense pendre resolucions que la dignifiquin y la realsin. Acabaría per ser el poble mes despreciable de la terra si no sabia exigir sense contemplacions las responsabilitats contretas pels que l' han portada al precipici. Sense realisar previamente un acte de severa justicia es inútil que busqui 'l camí de la seva regeneració. Si després del fracás hagués de continuar el predomini dels homes funestos que l' han provocat, ab tots els vicis que 'ls son ingénits y ab aquells gèrmens de podridura que tot ho corrompen, la nació espanyola hauría perdut las dos únicas alas que poden sostenir á un poble: la dignitat y l' instint de conservació.

Republicans som avuy, com ho forem ahir, com ho serém sempre; pero ans que tot som espanyols; y en

nom d' aquesta pobra nació tan castigada com digna de millor sort, no cessarém de demanar y d' exigir el compliment de la justicia. Qui l' ha feta que la pagui. Sols per medi de una desinfecció rigurosa pot comensar per Espanya una nova era de honra, de salut y de rehabilitació.

La firma del tractat de pau ha coincidit ab la terminació de l' Assamblea celebrada á Zaragoza per las Cámaras de Comers espanyolas. Hem anat seguint ab gran interés las sevas deliberacions; hem pres nota dels seus acorts mes importants, y no podém menos de acullir ab benevolencia la seva tasca: sempre la mereixen els homes de bona voluntat.

La mera constitució de l' Assamblea revela que unas classes tan influyents en la vida del país com las que viuen dedicadas á la producció y al trátech mercantil han cregut qu' era arribada l' hora de sacudir la indiferencia y l' apatía, prenent posicions dintre de la política general, ja que no dintre de la política dels partits. Tot moviment que contribuixi á desensopir á l' opinió pública deu acullirse ab simpatía. Aixís que lluny de imitar á alguns periódichs que moguts sols per interessos de banderia han tractat de fer burla dels comerciants, botiguers ó industrials, al veure que s' ocupavan ab certa desenvoltura de tots los rams del govern y de l' administració pública, nosaltres els alentarem á prosseguir en lo seu empenyo. Cap partit dels governants podrá tirarlos en cara la seva ineptitud. Pitjor de lo que ho han fet conservadors y fusionistas, no ho farà ningú que tinga un dit de front, ab tal que tinga al mateix temps un átomo de vergonya.

Entre 'ls acorts de l' Assamblea n' hi ha alguns de molt prácticichs. Altres en cambi oferiran no pochs inconvenients per plantejarse. Entre 'ls primers podríam citar un gran número de solucions preconizadas fa temps pels partits republicans y que forman part del nostre programa. A molta honra tením que l' Assamblea zaragossana se 'ls haja afillat: senyal que reconeix l' esperit de justicia que 'ls informa aixís com la bondat dels resultats que del seu plantejament poden esperar-se.

Los partits republicans serán tot lo que vulgan, menos codiciosos del poder. Del seu desprendiment donaren mostrars repetidas, durant l' agitat período de 1873. Bastava llavors qualsevol incident insignificant porque 'ls ministres abandonessin la carga del poder. Potser per massa despresos, varen perdre la República. En cambi als governs de avuy no hi ha medi de remoure'ls. La patria naufraga y ells procuran sostenirse á flot, y 's consideran ditxosos si logran aguantarse abrassats á las caixas de la galleta.

¿Qué han de fer aquests governs concupiscents que tot ho sacrifican á la satisfacció dels seus apetits, davant del programa de reformas votat per l' Assamblea de Zaragoza?

Segurament que 'l tirarán á recó, per no recordarse may mes d' ell. Sempre no fan aixís: contra la virtut de demanar tenen el vici de taparse las orellas ab cotó fluix.

Aixís, donchs, mentres los representants de las Cá-

maras de Comers se limitin á deliberar y á pendre acorts que sigan la revelació dels seus bons desitjos, no adelantaran un pas en lo camí de las reivindicacions y de las reformas que 'l país ansia. En va aniran á depositarlas, com han fet, als peus del trono. En la monarquia constitucional, que avuy regeix á Espanya, 'l poder real te perfectament marcadas las sévas atribucions, y no s'extenen aquestas fins al punt de poder imposar determinadas solucions als seus ministres responsables.

Per consegüent, crech que al anar á palacio á presentar lo misatge-resum de sos treballs, las Cámaras de Comers haurán perdut lo paper, la tinta y 'l temps, per sufrir al últim un verdader desengany.

Perque en Sagasta y en Silvela y tots els peixos gros-

ESpanya, SEGONS ELS EXTRANJERS

—Com es qu' heu despullat á la germaneta petita?
—Es que juguém á la Espanya y 'ls Estats-Units, y ella fá d' Espanya.

(D' un periódich francés.)

sos de la política imperant, incapassos de donar una satisfacció á ningú y en cambi, sí, molts disgustos á sothom, dirán al ferse cárrech del pás que han donat las Cámaras de Comers:—*Ahí me las den todas!*

..

Altra cosa ben distint succehíra, si de l' Assamblea de Zaragoza n' hagués sortit una forsa política activa degudament organizada, y disposta á lluytar ab energia fins á fer prevaleixer las sevas solucions.

No se m' oculta qu' entre 'ls representants de las Cámaras hi havia no pochos homes polítichs, lligats per compromisos de partit, que no eran per cert els mes apropósit per emprendre una determinada direcció ben independent. Pero la majoria havia d' emplear medis per dependres d' ells ó reduhirlos á acatar los acorts de l' Assamblea.

Avuy aquesta ha limitat la seva missió á tirar en l' ayre algunas bonas llevors, que no es fácil que caygan sobre un terreno prou apropiat perque germínin.

Lo bon cultiu necessita l' esfors del treball, no basta la teoria per obtenir una abundant cullita. Es necessari manejar las eynas per arrancar las malas herbas que infestan el camp y si es precís derribar certs arbres d' arrels xucladoras y de mala sombra, 's derriban costi lo que costi.

Si no n' hi ha prou ab la suor del front se llença la sanch de las venas.

P. K.

O es lo mes trist que 'ns hajan saquejat de la manera mes inícuca. Lo qu' exaspera es que després del saqueig se pretenga que donguém la ma als lladres en senyal de amistat.

Aixó no pot ferho un home que s' estimi; molt menos encare una nació pundonorosa.

Que se 'n emportin els bandolers las colonias que 'ns han robat y bon profit els hi fassan; pero 'ls tractats de comers que sollicitan; la renovació del protocol del any 77 que ompla de privilegis insensats no sols als americans residents á Espanya, sino á n' aquells que sense ser americans se naturalisan tals, si ho volen que s' ho pintin.

No hi ha mes que aquest dilema: ó acabém per sem-

pre mes tota relació ab els yankees, ó acabarem per sempre mes ab nosaltres mateixos.

Ja 's prepara una nova Assamblea: la de las Cámaras agrícolas.

¡Ben vinguda siga, y á veure si *cavará* mes fondo que la de las Cámaras de Comers.

Després s' hauria de celebrar la del poble treballador. ¡No 'n té pocas de cosas per dir! Y en últim terme un' altra que resultaria la mes emocional de totas: la dels pares de familia que han perdut els seus fills á Cuba y Filipinas.

Si plorant aislats no 'ls sent ningú, 'l día que unissen els seus gemechs, no hi hauria govern culpable de de la seva desventura que pogués resistir.

Aquesta seria l' única Assamblea capás de fer vibrar las fibras del cor de tots els espanyols.

Segons un periódich de Londres, els tiburons inglés están esperant qu' Espanya 's posi en situació de convertirse, á la volta de alguns anys, en un ramellet de colonias ahont s' hi vejin els colors de distintas banderas.

Vivim en un mon tan especial que tot podria molt ben ser.

De las mutilacions practicadas pels yankees en lo cos de la pobra Espanya 'n raja sanch, y ja se sab que la vista de la sanch excita la fam de las fieras.

¡Ay d' Espanya, si no sab prescindir dels elements que l' han desquarterada! Las desditxas que acabém de passar son sols una petita mostra de las que se 'ns esperan!

Un recort als carcundas que hajan perdut la memoria. Tothom ha vist que la guerra ab els yankees ha ocasionat á Espanya la mes terrible de las catástrofes.

Donchs bé ¿quí va exigir ab mes empenyo que 'ls carlins la declaració de guerra?

El rey de las húngaras va publicar per aquells días un manifest, amenassant lo mateix als fusionistas que als conservadors que á fos qui fos que constituís govern, ab ametrallarlos per l' espatlla com á cobarts, si no anavan á la guerra.

¿Els agrada aquest recort?

..

Per aixó avuy son els carlins els qu' están mes inhabilitats que ningú per mostrarse disgustats á consecuencia de lo que ha succehit.

Dels desastres de la guerra, ells ne son tant ó mes responsables que 'l mateix govern. N' es el govern per haver cedit á las sevas amenassas y ne son ells per haverlas formuladas.

Si tinguessin conciencia en lloch de carregar el trabuch per encendre una nova guerra, l' haurian de carregar per suicidarse.

Vels'hi aquí un acort important pres pel Concell municipal de París.

En lo successu no podrá ser empleat en aquellas oficinas cap home que no haja estudiat en las escolas y establiments del Estat.

Gran medi perque la joventut abandoni las cátedras que sostenen els reaccionaris, y en las quals s' hi mama l' odi á la República.

L' acort del Ajuntament de París si s' arriba á veure secundat per totas las corporacions francesas, será un cop mortal assestat á las escandalosas intrusions del clericalisme.

Vaig pendre un sens fí de notas é impresions del últim desembarch de repatriats, que arribaren á Barcelona á bordo del trasatlántich *Los Andes*; pero 'm guardaré molt d' estamparlas.

Com no puch dir que 'ls soldats vinguessen de Cuba grassos, lluhents, fihons, ben vestits y millor calçats y portant á las mans parells de pollastres y conills, prefereixo abstenirme de consignar lo que vaig veure. Si parlava ocasionaria dos mals á la vegada: mal de cor als lectors y mal d' ulls á la censura.

Temia 'l govern que l' Assamblea de Zaragoza n' sortís una especie de *convenció*.

Pero, afortunadament per ell, no ha succehit aixís.

Avuy no están encare prou *convensuts*.

Un altre día será, si continuan las desgracias de la patria y 's *convencen* de la necessitat de posarhi un bon remey.

Abundo plenament en las ideas de un article sobre la pau publicat en *El Liberal* de Madrit, y qual síntesis es la següent:

«Després de Sedán caygué per sempre l' imperi, y 'l jefe del últim govern napoleónich Emili Ollivier no ha tornat á aixecá 'l cap.—Fins en la República regeneradora, Juli Favre, després de firmar el tractat de Francfort, tingué que abandonar la vida política.

»En cambi á Espanya liberals y conservadors s' empenyan en monopolisar lo poder com si res hagués passat.

—Mira bailet, si no callas et clavaré una morma!...

(D' un periódich rús.)

»Molt s'enganyan els que confien ab que ab firmarse 'l tractat de pau acaban nostres mals. Quelcom s'ini-
cia gens tranquilisador, ab las gestions dels tenedors
de nostre Deute exterior pera constituhirse en comissió
de Defensa.

»Sols una tallada de comptes pot salvarnos; pero no
apareix fins ara qui puga ser capás de intentarla.

»Esperém no obstant que 'l poble s' alzarà á forsa de
vergassadas y llavoras caurá lo que dega caure.»

Dijous va apareixer l' *Almanach de la Esquella de
la Torratxa*, que cada any vé guanyant en condicions
literarias y artísticas. L' últim es sempre 'l millor.
Aixís ho demostra 'l públich ab la febra d' adquirirlo.
Sortir á llum y anarse'n en pocas horas per milers d'
exemplars, es l' historia de cada any.

L' *Almanach de la Esquella* está enquadernat en
unas garbosas cubertas, triadas en públich concurs en-
tre las 69 que varen presentarse aspirant al premi de
250 pessetas. Son degudas al jove artista D. Pau Roig.
Tots los projectes presentats están de manifest desde
'l dijous en lo Saló Parés, carrer de Petritxol, ahont
s' exhibiran fins al día 8 inlussiu del corrent desem-
bre. No deixin de anar á veure aquesta manifestació ar-
tística deguda á la iniciativa de un dels mes populars
setmanaris catalans.

CARTA DE FORA.—*Sant Pere de Premiá*.—Lo divendres de
la senmana passada morí 'l ciutadá Joseph Casals casi repen-
tinament. Antich corresponsal de *La Campana de Gracia*,
havia prestat desinteressats serveys á la causa republicana.
Desde molt jove sentá plassa de soldat, ab l' idea de seguir
la carrera de las armas; pero una llarga malaltia 'l feu desis-
tir de son propósit. Durant la guerra civil, sigué tinent de la
ronda de voluntaris de aquest districte y mes tart formá part
de un dels batallóns de la Diputació, sent la seva companyia
la que mes se distingia per son estat de instrucció y per son
esperit de disciplina. En aquests últims temps varias vegadas
tractá 'l comité d' elegirlo regidor; pero en vá: s' excusava
sempre en sas moltas ocupacions. Tal era 'l ciutadá Casals:
un home de plé de abnegació y de rectitut y molt conseqüent
en sas ideas D. E. P.

LA TORRE Y 'L TALLER

«No es lo senyor Babau aquell?... ¡Senyor [Babau!
¡Senyor Babau!...
L' home s' atura y 's gira. Si, qu' es ell!
—Y donchs, senyor Babau ¿ahont dimontri va
tan capficat? Sembla que n' hi passa alguna de
grossa.

—¡Y tan grossa! Com potser no haja passat may á ningú.
¿Sab la torre?

—La torre?...
—Sí; aquella finca que vaig heredar.... ¿Se 'n recorda? Ab
aquell hort tan bonich, ple de cocos, canyas de sucre y matas
de tabaco; aquell jardinet, ahont hasta s' hi criava café; aque-
lla deliciosa punta de bosch, ab estany, isletas, salts d' aygua,
grutas y kioscos enamats.... ¡Ja no ho tinch! Ho he perdut,
m' ho han pres...

—¡Quina desgracia! ¿Cóm ha sigut aixó?
—Ni jo mateix ho arribo á entendre. Era meu, ho tenia, ho
disfrutava; de tant en tant hi enviava la familia ó 'ls coneguts
que volian passar alegrement una temporada.... y de repent
¡zás!... m' ho arribaban, m' ho usurpan.... y m' quedo sense
torre.... ¡Una torre tan bonica, tan agradable, tan plena d'
atractius!...—

¡Pobre senyor Babau! La séva afició m' impressiona de
veras.

—¿Pero no té arreglo aixó? ¿No hi ha manera de recuperarho?
—¡Ay, no! La desgracia es definitiva, irremediable. Més
fácil seria juntar la terra y 'l cel, que lograr que la perduda
torre torni al meu poder. ¡May més, may més seré meva!—

Y 's posa á plorar com una criatura.
—Consolis, senyor Babau; pensi que la fortuna, com deya
aquell, no es més que una serie de
*torres que un viento levanta
y derriba otro viento...*

—Bé, sí, pero ¡una torre tan admirable com la que jo tenia!
¡Y derribada, ó escamotejada, ó seqüestrada de tan ignomi-
niosa manera! ¿Qui se 'n consola d' un cop tan brutal?

—El treball lo distreuré y farà olvidarli la desgracia sufer-
ta. Bé 'l deu tenir lo taller!...

—¡Per forsa! ¿Cóm viuria, donchs? ¿Que 's pensa que la to-
rre 'm donava res?

—¡Ah! ¿No produhia?

—Produhir, sí; pero tot se 'n anava en hatxes y erres, y fet
y fet no me 'n ficava res á la butxaca.

—Major motiu per no deplorar tant la séva perduda.
Lo senyor Babau 'm mira ab verdadera estupefacció.

—¡Que no haig de deplorarla!... ¿Ja comprén la bofetada
que aixó significa per mi? ¿Qué dirán ara 'ls coneguts? ¿Qué
pensarán els vehins? ¿Quin paper faré devant del món?

—Bah!... De lo que diguin y pensin els coneguts, els vehins
y 'l món vosté no n' ha de viure. ¿No es el taller lo que 'l sos-
té? Donchs cops al taller, al taller! *Labor prima virtus...* L'
home fort es el que sab ferse superior á la desgracia.—

No 'm vol escoltar. Las llágrimas tornan á entelar los seus
ulls.

—¡Ah!... ¡Ferse superior! ¡Tot aixó es bo per dir! Una torre
qu' era l' admiració de propis y extrany; una torre que no 's
podia visitar sense sentir enveja; una torre com tal volta no
n' hi haja cap més en la terra coneguda.... ¿Qui se 'n consola
d' un atropello tan dolorós?...

—Serenis, senyor Babau, serenis: la desesperació no guía,
extravia. ¿Qué hi guanya ab aquests ays, aquests gemechs,
aquests plors, aquestas jeremiadas?... Demani consell á la re-
flexió, recordis que té numerosos debers que cumplir, pensi ab

la dura realitat... y consideri que tot lo que vosté pot esperar
ha de sortirli del taller. Olvidil 'l ahir; tirihi un vel sobre 'l
passat.... ¡A treballar, á treballar!

—Si pero... ¡quan me vé á la memoria aquella torre tan
poética, tan riallera, tan plena de flors y de verdura!... ¡No
puch, no puch olvidarla!

Al véurel tornar á plorar ab tan desespero, probó de fer lo
últim esforç.

—¡Senyor Babau, no sigui nen, sigui home! *Consummatum
est.* ¿A qué batallar contra lo que ja no pot desferse?

—¡Aquella torre qu' era la méva alegría!

—Al taller ha de girar els ulls.

—¡Aquella torre qu' era la méva gloria!

—Recordis que ha de viure.

—¡Aquella torre qu' era 'l meu entreteniment!

—¡Consideri que té fills!

—¡Aquella torre!

—Y que ha de mantenirlos.

—¡Aquella torre!

—Y educarlos.

—¡Aquella torre!

Pleguém. Tot lo que li dignés seria inútil. ¡Pobre senyor
Babau! La séva malaltia es incurable.
Pensa massa en la torre.... que avants tenia.... y poch en el
taller qu' encare té.

FANTÁSTICH.

LO QUE DIU UN VEHI DE CUBA

Por más que 'm devano, el seso
cavilando, en buena fe
yo no arribo á entender qué
vindrà á salir de todo eso.

Después de tres anys de guerra
y de pasar mil trabajos
corriendo como guanajos
por el llano y por la sierra;
después de tanto batirse
ab buenas ó ab malas artes
y de hacer por todas partes
lo que no puede decirse,
¿qué hi hem venido á ganar
con todo ese cataclismo?

Pues nada; qu' estém lo mismo
que 'l día antes d' empezar.

Cuba, com ya pot pensarse,
al irse todita al monte,
no tenia otro horizonte
que el afán de emanciparse.
No para que otra potencia
la cogiese por la cola,
sino para viure sola
y con toda independencia.

—«Vamos—vam di—á armar jarana:
perdiendo, nada perdemos;
y si triunfamos, haremos
tot lo que nos dé la gana.»

¡Ay! Nuestro hermoso capricho
parece que queda aguado:
la guerra ya ha terminado
y.... no hi ha res de lo dicho.
Es decir, un guirigay
molt difícil de entender,
porque ¡vaya usté á saber
si en el fondo hay ó no hay!

Mac-Kinley vino á ayudarnos,
mas, por lo que s' está viendo
casi casi vaig creyendo
que 'l que hizo fué embromarnos.
Dijo:—«Os daré instituciones,
os daré la libertad,»

y per ara, en realidad
no 'ns ha dado ni expresiones.
Mortorias, expedientes,
que veremos, que otro día,
y venga palabrería
y vingan paños calientes.
Hemos escrit ya diez tomos
pidiendo respuesta clara,
y como si nó: á horas d' ara
no sabemos lo que somos.
La duda se agita y zumba
con estrépito tan insano,
que ahoy no hi ha un sol cubano
que no se vuelva tarumba.

¿Vendrán los señores yankis
á domarnos como potros?
¿Gobernaremos nosotros?
¿Gobernarán los estranquis?
¿El pendón que el Baire alzó
se plantará al fin aqui?
Els uns opinan que sí,
otros opinan que nó.
Yo veo nuestra jugada
puesta en tan gran compromiso,
que m' encuentro algo indeciso
y casi no opino nada.

Es cierto que en buena ley
tenim razón á serones,
pero ¡anéuli con razones
al tío de Mac-Kinley!
Ha metido aqui la pata
y empiezo á estar convencido
de que no més li ha metido
para pescarnos la plata.
¡Esa familia es tan lista!...
Veyám si vendrá á pasarnos
que creyendo santiguarnos
ens quedaremos sin vista!...
¡Ay pobre Cubita, pobre!
¡Cuán á prop estás del hoyo!
Ja cal que nos dé su apoyo
Nuestra Señora del Cobre.

Que si 'l Norte rompe 'ls tratos
y nos arma un embolismo,
todo el món dirá lo mismo:
—¡Muy bien! ¡Fort! ¡Por mentecatos!

C. GUMA.

CRÓNICA DEL TRABALL

Hem rebut la següent comunicació:

SOCIETAT

TRES SECCIONS DE VAPOR DE BARCELONA

Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA

Agrahint en lo molt que val l' oferiment fet á la classe obre-
ra en lo número 1541 de son ilustrat y popular periódich, ens
permetém dar principi ab la següent noticia, después de darli
gracias aquesta Junta á nom dels associats.

Fa una porció de mesos que 'ls treballadors de la casa Bat-
lló, de la Bordeta, venian funcionant per senmanas alternadas.
Avuy, per fi, la fábrica ha obert las sévas portas per treballar
sens interrupció; es imponent als infelissos operaris la con-
dició d' una rebaixa, á la que 's resistian, pero han tingut que
acceptarla donada la trista situació perque la classe atravessa.
Si aixó fan els bons católichs, ¿qué farán aquells á qui vosté tí-
tula yankees de Catalunya? Continuarém enterantlo de lo que
vaji ocurrent.—La Comissió: RAMÓN FONTANALS y PERE
ELÍAS.

Tenim la satisfacció de comunicar que gracias als bons ofi-
cials del segón comandant de marina Sr. Rovira, del assessor
de Marina de la Comandancia D. Joan Batista Soler, del ar-
caldé de Badalona Sr. Renom y del advocat barceloní Sr. Ca-
ballé y Clos, assessor dels mariners, ha quedat honrosament
transgida la qüestió entre 'ls patrons y 'ls remitjés de aquella
sintáctica vila.

No sols s' han formulat novas bases que fixan els drets y
'ls debers de cada una de las dos parts, sino que ademés se ha
constituít un jurat compost dels Srs. Soler, Caballé y Renom,
autorisat pera resoldre amistosament totas quantas diferencias
pugan oferirse entre patrons y mariners badalonins ab motiu de
las bases aceptadas.

Aixís es com s' ha de procedir: buscant á tota costa la pau
y l' armonia entre 'ls que han de viure del treball. Y dihem
viure, expressament, entenentse que la vida del treballador es
el primer interés á que han de atendre 'ls patrons sino volen
cometre un crim de lesa-humanitat.

PEP SISTACHS.

o tractat de pau qu' entrega las Fi-
lipinas als yankees va firmarse 'l
día 29 de novembre.

Y no obstant, cartas enviadas
desde Manila ab fetxa del 23 de
octubre, portavan ja enganxat á
n' el sobre-escrit un sello nort-ame-
ricá.

De aquest sí que podém dirne: 'l sello de la ignomi-
nia.

Als lectores y al públich

Valdrá

2

rals.

ALMANACH

DE LA

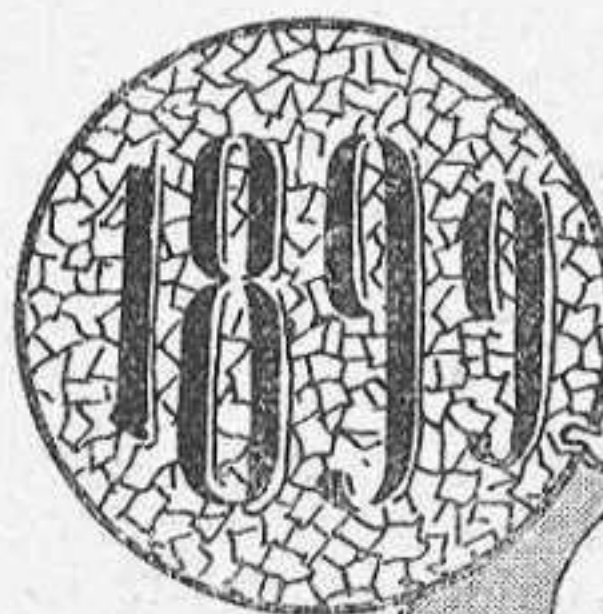
CAMPANA

DE

GRACIA

PERA

1899

Any XXIII

Está á punt de sortir

Formará un bonich tomo, enquadernat ab una cuberta en
colores —Dibuixat péls més populars caricaturistas.—Text dels
més celebrats escriptors catalans.

2 rals. ♦ Sortirá molt aviat ♦ 2 rals.

LA RONDALLA DE ZARAGOSSA

—«La Virgen del Pilar dice que no quiere más comedia,

que quiere ser gobernada por personas de vergüenza.»

Casi vaig creyent qu' en Carlets y la Berta, que van dir qu' entrarian á Madrid, pels encontorns de Nadal, compliran la seva paraula.
Sols que será molt fácil que hi entrin en qualitat de galls-d' indi.

Un aficionat á arbitrar projectes de regeneració d' Espanya, 'n proposava un de la seva invenció, creyent que seria d' efecte segur.

—No hi ha mes—deya—lo remey ha de venir del excés del mal. Jo comensaria per multiplicar el número de cacichs. De cada un ne faria quatre.

—Dispensa—li varen observar—aixó no fora multiplicarlos: aixó fora dividirlos.

Llegeixo:

«Del marqués de Cerralbo se sabe que anteayer estaba en Nantes.»

Ara ja no dirém carlins al aygua, sino sardinas al oli.

**

Continúo llegint:

«Dícese que D. Jaime de Borbón se encuentra ahora en San Juan de Luz, sobre la frontera de España.»

Qui no pot menjar ensuma;
pro, noy, ¡cuidado ab el nas,

que si 'l treus frontera enfora te 'l podrian aixafar.

Se trobava á Estella rebent obsequis y mes obsequis dels freres y 'ls ensotants. Ab lo ventre plé de xacolata y secalls, de borregos y copetas de ví ranci, va arribar á la seva noticia 'l desastrós resultat de la Conferencia de París, y va pronunciar la següent frase:
—¡Qué lástima de colonias!...

**

¿Qué tal? ¿Es ó no es un geni?

Tots els grans homes, en los moments solemnes sintetisan ab una frase la situació de las cosas y l' estat del seu esperit. Ell no volgué ser menos y també va dir-la la seva frase: ¡Qué lástima de colonias!

Aquesta exclamació sortida del fondo del seu cor y animada ab la llum de la seva preclara inteligencia, li valdrá l' adhesió de tres importants personalitats, que s' apresuraran á afiliarse al seu partit.

Calino, Pero Grullo y Gedeón no podrán menos de dirli:—D. Camilo 'ns ha deixat assombrats, apunti'ns á la llista!

Y donchs ¿qu' hem de fer Sr. Sagasta? ¿Ha de continuar encare aquesta fastigosa suspensió de garantías?

Recordis quin pretext va alegar per imposarla. Aménassavan els yankees ab enviar á Espanya una de las sévas esquadras, y sols per conjurar aquest perill, va suspendre las garantías.

¡Si n' han passat de cosas desde llavoras!...

L' esquadra yankee no ha vingut; hem donat al oncle Sam tot lo que ha exigit: hem fet la pau ab ell... y en cambi vosté 's nega á fer-la ab el país.

Aixó es de tot punt intolerable. Aixó es burlarse dels espanyols en massa y de la llei. Aixó es el colmo del tupé.

**

Lo mateix se li pot dir per lo que respecta á la reunió de las Cortes.

S' havia compromés á obrirlas tan bon punt s' hagués firmat el tractat de pau. Després va assegurar que ho faria del 10 al 12 de desembre. Ara últimament ja ho aplassa per mitjans del mes de janer. Y quí sab, seguint aquesta marxa, fias á quina fetxa arribará.

Si 's proposa menjar y pahir el gall desde 'l poder, es aquesta una mala idea.

A Espanya avuy no hi ha mes gall que vosté. Y ministerialment considerat ja sab lo que li espera: coll á terra.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

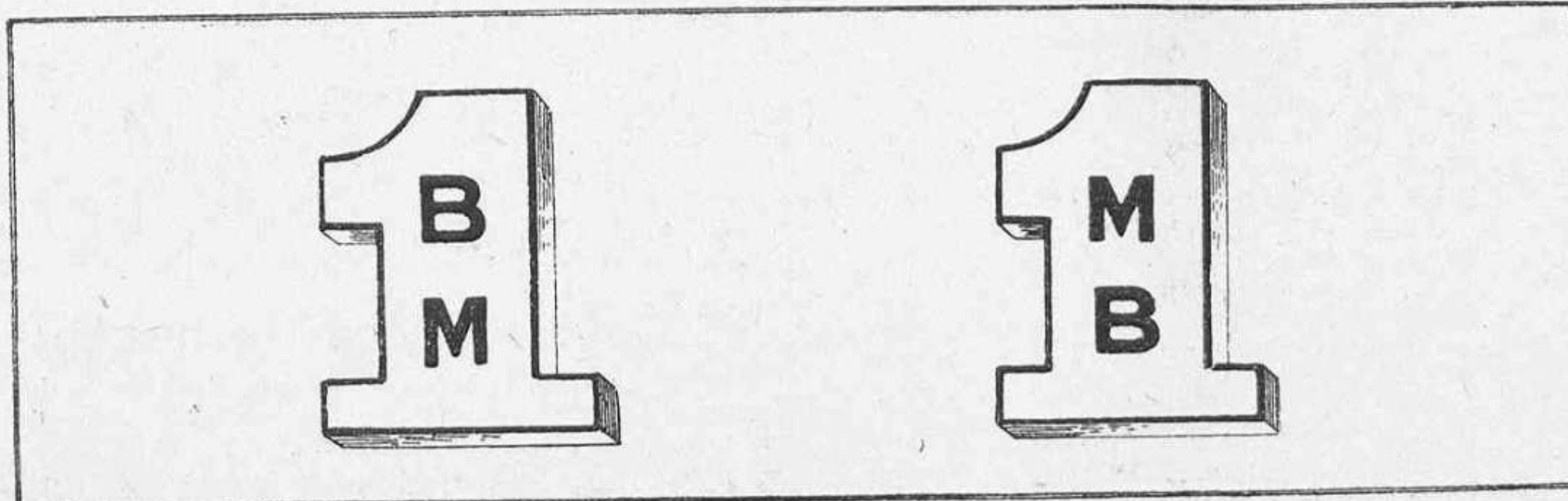
Ciudadans Toful Bechs, Miquel Barberá, Pep dels Bolets, Ig nasi Recalcitrant, R. Nolla, Mariagna, Un Burieta afamat, Un Aprenent de violi, P. Matussa, Un Capella Novell, Pau Piu, y Jordi Pujale:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa ver casa.
Ciudadans Joar de la Creu, Pere Regolat, J. V. Villita, Hereu del Hostal del Sol, Fidel Delfi, Un Cafeter de fora, Tit de la Tita, Nassareno, Dos Forners, Pep dels Entremesos, y Joanel V.:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá S. Bonavia. Va bb.—A. Doria: Li agrahim la composició: va al pel.—R. Casals V.: La carta va arribar tart: tindrem present l' encarrech pera la senmana proxima =Mayet: Aprofitarem la composició.—Alter Ego: Idem, idem—Un bohemio (Habana): Continuem rebent ab la major puntualitat las noticias que 'ns remet: la llástima es que aquí no tenen l' interés que tindrian en aqueixa ciutat, y que l' espay ens falta per insertarlas.—Un cap gros: L' epigrama resulta brut y ordinari.—Rosa Blanca Negra: Va bastant bé: dongui expressions al Senyo Aisina.—Dr. Tranquil: Lo quento comensa bastant bé; pero 'l final no 'ns satisfá.—A. B. F.: Seria precis que firmés la carta y respongués del seu contingut, estant á las conseqüencias.—Un beato (Valls): Lo mateix li dihem á vosté.—J. Baucells P.: Queda complascut y rebí la nostra enhorabona.—A. del Singlot: Las composicions son algo incorrectas.—J. Staramsa: Las de vosté van bé.—J. B. B.: De manera que á vosté una dona sola no li basta y vol fer com els papellóns... ¡Ah pillini!...—A. Deu: Queda admesa la seva composició.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 83.—Barcelona.

Regalo als lectors de LA CAMPANA
GEOGLÍFICH ILUSTRAT

Als deu lectors que primer entreguin la solució justa en l' Administració, Rambla del Mitj, 20, se 'ls regalará un exemplar del xispejant album de caricaturas en colors, titulat Presbíterias.—Las solucions han de presentarse avants del mitj dia del próxim dimecres 7 de Desembre.